[Niels Mørk.]

60 pct. af den hidtidige indkomst. Jeg er helt enig med ministeren i, at løsningen af denne sag vil være en af de største reformer i vor tid. Det vil altså sige, at vi forhåbentlig inden længe — sådan forstår jeg det — vil få en grundpension lige stor for alle og en tillægspension, som kommer til at stå i et vist forhold til den enkeltes hidtidige indtægt. Når den tid kommer, må vi ikke glemme de nuværende ældre, som ikke får del i tillægspensionen, men skal klare sig med grundpensionen, selv om den da vil blive ydet uden fradragsregler.

Jeg vil også sige nogle ord om korttidssikringerne, altså syge-, ulykkes- og arbejdsløshedsforsikringerne, selv om jeg er klar over, at der på grund af de økonomiske forhold ikke umiddelbart kan ske de store ting på disse felter, men også inden for disse områder er der i de forløbne år sket væsentlige forbedringer. F. eks. udgjorde sygedagpengene for ca. 10 år siden kun 40 øre pr. dag for langt det store flertal af lønarbejdere. Nu pr. 1. april bliver erstatningen for forsørgere 33 kr. pr. dag. Som bekendt finansieres denne ordning i fællesskab af arbejdere, arbejdsgivere og staten. Men trods de forbedringer, der er sket inden for alle tre sikringssystemer, så er dækningsprocenten, altså erstatningen under sygdom, ulykke og arbejdsløshed, ikke tilstrækkelig. Efter en af socialforskningsinstituttet foretaget beregning udgør sygedagpengene 43 pct., arbejdsløshedsforsikringen 51 pct. og ulykkesforsikringen 69 pct. af en ikke-faglært arbejders årsindtægt.

En analyse af disse erstatningers størrelse viser, at i forhold til den normale indtægt, der mistes, så kan disse erstatninger kun dække en families faste udgifter. Selv kortere tilbageslag kan bringe en sådan families økonomi i fare og medføre andre alvorlige bivirkninger. Jeg tror, at man på disse områder må stile imod mere harmoniserede ydelser og også forbedre erstatningerne væsentligt. Det er i øvrigt også et krav, som er rejst på alle faglige kongresser, som har været afholdt i de senere år.

På længere sigt — og det har jeg før sagt fra denne talerstol for år tilbage — må målet efter min opfattelse være gradvis at nå op til fuld erstatning under sygdom og ulykke, altså på dette område en større ligestilling med funktionærer og tjenestemænd.

I øvrigt har der i Sverige været foretaget en såkaldt stemningsundersøgelse af et stort udsnit af befolkningen, hvor man udspurgte deltagerne om prioriteringen af forskellige sociale og økonomiske spørgsmål. Der blev bl. a. i denne undersøgelse spurgt om prioritetsfølgen af højere børnebidrag, højere folkepension, nedsættelse af momsen, nedsættelse af marginalskatten, lavere skatter for små indkomster og forbedringer af den gældende sygeforsikring. Det interessante ved denne undersøgelse var, at 80 pct. ønskede forbedringer af sygeforsikringen, herunder en forhøjelse af erstatningsniveauet for sygedagpenge fra de nuværende 65 pct. til 95 pct., og at karensdagene skulle bortfalde, når sygdommen varede mere end 8 dage. Ved ulykke skulle der slet ingen karensdage være. Så vidt jeg er orienteret, vil den undersøgelse, der dér er foretaget, danne basis for lovforslag fra den svenske regering, indeholdende væsentlige forbedringer af den svenske sygeforsikring.

Det er helt åbenbart, at den gode udvikling, som er sket i de senere år inden for sociallovgivningen, er en udvikling, som i højere grad end før er præget af nye linjer. Forebyggelsen er kommet mere i forgrunden i vor socialpolitik; det fremgår også med al tydelighed af ministerens redegørelse. Ja, selv inden for korttidssikringerne har dette princip fået indpas, selv om det endnu kun er i det små. Jeg kan eksempelvis pege på, at disse principper i nogen grad også er nedfældet i den nye landsoverenskomst om befolkningens tandpleje, som er indgået mellem de danske sygekasser og Dansk Tandlægeforening. Det samme er — ganske vist i mindre grad — tilfældet med den nye speciallægeoverenskomst, og også bladet Helse, der udgives af lægeforeningen og de danske sygekasser, er et led i det forebyggende arbejde. Jeg er overbevist om, at forebyggelsen i vor socialpolitik fremefter må have en større prioritet. I denne forbindelse kan jeg henvise til en udtalelse af formanden for Landsforeningen til Kræftens Bekæmpelse, dr. Charles Jacobsen, hvori han siger, at når det drejer sig om visse forebyggende kræftundersøgelser, så bør sygekasserne ikke vente med at yde hjælp, til sygdommen er konstateret. Jeg er ikke